

„Drak! Drak!“ ozývalo se náhle ze všech stran a když Matěj, Amálka a Vilém zvedli hlavy k nebi, uviděli obrovského draka s černými lesklými šupinami, velkými kožnatými křídly a zelenožlutě se třpytícíma očima, kterak se snáší k zemi.

Královi bojovníci tasili meče, čarodějové vytáhli hůlky sršící rudozlaté jiskry a kentauři se chopili luků a šípů, ale proti dračímu plameni a jako ocel pevným šupinám pranic nezmohli.

Matěj, Amálka a Vilém se choulili v rákosí a strachy skoro ani nedýchali, když tu se v zapadajícím slunci zaleskla Amálčina zlatá korunka a drak obrátil svůj pohled k vyděšeným dětem.

Rázem dostal zákeřný nápad. Odnese si tahle malá princátka k sobě do skal a přinutí tak krále, aby mu výměnou za to, že dostane děti zpátky, přenechal svoje bohaté království.

A jak si pomyslel, tak udělal.

Jako černý šíp se rychle snesl k zemi, popadl oba prince a princeznu do drápů a se spokojeným odfrknutím, které znělo skoro jako zákeřný smích, odletěl do svého doupěte.

Tam strčil děti do jeskyně k pečlivě schraňovanému pokladu, lehl si před vchod a dal se do čekání. Však on za ním král dříve nebo později sám přijde...

Jenže uvězněné děti rozhodně nehodlaly jen tak sedět na obrovské hromadě zlata a bezmocně čekat, až je někdo zachrání. Právě naopak. Jakmile se trochu vzpamatovaly z prožitého strachu, pustily se do pečlivého prohledávání jeskyně, a přitom se pokoušely rozpomenout na všechno, co na tajné královské radě vyslechly o dracích od starého čaroděje.

„Draci jsou chamtiví a milují zlato a drahé kamení,“ podotkla Amálka a zděšeně si prohlížela drakovu sbírku princeznovských korunek.

„Draci jsou lstiví a zákeřní a taky si o sobě rádi myslí, že jsou nepřemožitelní a chytřejší než ostatní,“ připojil se k úvahám Matěj a zvědavě si prohlížel obrovský drahokamy posázený obojek připojený k silnému zlatému řetězu.

„Ale hlavní je, že dračí síla je ukrytá v jejich jméně a my jméno toho našeho neznáme,“ povzdychl si nejmladší Vilém a bylo mu z toho všeho trochu do pláče.

Nastalo tísnivé ticho, které však vzápětí přerušil Matěj.

„Podívejte se! Tam nahoře je nějaký otvor, kterým sem proniká sluneční světlo!“

Amálka zahodila rubíny vykládanou korunkou, Vilém přestal natahovat a všichni tři sourozenci se začali probíjovat dračím pokladem ke skulině ve skále.

„Je moc malá,“ vydechla zklamaně Amálka.

„Pro mě ne,“ ozval se Vilém, „můžu tou dírou prolézt, vrátit se domů a přivést pomoc.“

Ale Matěj ho zarazil: „To by bylo k ničemu, všichni přece vědí, kde jsme. Potíž je v tom, že nikdo neví, jak draka porazit, nikdo neví, jak zjistit jeho jméno...“

„Ale my bychom to zjistit mohli,“ rozhlédla se kolem sebe Amálka, „vždyť se podívejte, kolik tu má drak věcí, co když je mezi nimi něco, co nám jeho jméno prozradí? Pak by se Vilém mohl protáhnout ven a předat tatínkovi drakovo jméno. A potom...“

„Potom by draka zaklínadlem porazili a my i celé království bychom byli volní,“ doplnil za sestru Matěj.

S novým nadšením, povzbuzeni Amálčiným nápadem, se děti pustily do důkladného zkoumání drakova pokladu.

Hledaly dlouho, byly unavené, hladové a někde hluboko v žaludku jim seděl strach, ale neztrácely naději. Obrátily v rukou každou minci, každý pohár, každý náhrdelník, když tu se Matěj znovu vrátil ke zvláštnímu obojku s řetězem a vtom...

Vtom ho našel!

Drakovo jméno bylo vypáleno na vnitřní straně obojku spolu se slovy, která znamenala jedině. Draka už se někdo pokusil spoutat. Doslova ho přivázal na zlatý řetěz a pokusil se ho ovládnout magií jména, ale jak je vidět, neuspěl. Drak byl zase volný.

Ale ne na dlouho, pomyslely si děti.